

Ἄριθ. Πρωτ. 1714

Ἄριθ. Διεκπ. 622

Παναγιώτατε καὶ Θειότατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικὲ Πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργγῆ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, κύριε Βαρθολομαίε, τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Δόξαν καὶ εὐχαριστίαν ἀραρότως ἀναπέμπομεν τῷ καθημαγμένῳ τοῖς μώλωπι καὶ πανσθενουργῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, τῷ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντι καὶ φωτίσαντι τὸν κόσμον, ὅτι ἠξίωσεν ἡμᾶς, κατὰ τὴν ἄφατον Αὐτοῦ πρόνοιαν καὶ φιλανθρωπίαν, μετασχεῖν καὶ αὐτίς τῶν ζωηφόρων καὶ ἀχράντων Παθῶν καὶ τῆς Ἀγίας Αὐτοῦ Ἀναστάσεως.

Κοινωνοὶ οὖν γεγονότες τοῦ Θεοῦ καὶ μυστικοῦ Δείπνου ἐν τῷ ὑπερώῳ τῆς Ἀγίας Σιών, ἀγχιφανῶς εἶδομεν Αὐτὸν λυπούμενον καὶ ἀδημονοῦντα κατὰ τὴν Γεθσημάνειον προσευχὴν ἐν τῷ Ὄρει τῶν Ἐλαιῶν. Ἐθεασάμεθα τὴν Ἄκραν Αὐτοῦ Ταπείνωσιν καὶ θεῖαν Ἀγάπην ὡς Ἐσταυρωμένου Βασιλέως τῆς Δόξης ἐπὶ τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ, ἐφ' οὗ ἐκενώθη τὸ θεόρρυτον Αὐτοῦ Αἷμα ὡς καθάρσιον ἀμπλακημάτων καὶ πρὸς σωτηρίαν παγγενοῦς τοῦ Ἀδάμ. Ἐρράναμεν δὲ τὸν Ἅγιον Αὐτοῦ Τάφον τοῖς μύροις τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ τοῖς τῆς μετανοίας δάκρυσιν.

Καὶ ἰδοὺ τανῦν τεθαμβημένοι μετέχομεν, ἀνεκλαλήτῳ χαρᾷ, τῆς ἀνεσπέρου καὶ ἀμαρυσσοῦσης ἡμέρας τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ, ἐορτάζοντες, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τὴν τῶν ἐορτῶν ἐορτὴν καὶ τῶν πανηγύρεων τὴν πανήγυριν, τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Τριήμερον ἐκ νεκρῶν Ἐξανάστασιν, ἐν ἣ ἐύλογοῦμεν Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Θεὸς καὶ Ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ ἀπεκάλυψεν ἡμῖν τὴν ἀπειρον ἀγάπην τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διαβεβαιοῖ ἡμᾶς διὰ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ τῆς ἀγάπης Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ὅτι «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν», τουτέστιν ἡ πλέον ἀληθῆς μορφή φιλανθρωπίας, ἢτοι φιλίας, βαθέος σεβασμοῦ καὶ ἀρρήτου τιμῆς πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ Θεὸς συγκαταβαίνων, ἀποθνήσκει ἀληθῶς καὶ πραγματικῶς ἐπὶ τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ ὡς ἄνθρωπος ἀληθής· ὡς Θεὸς δὲ παντοδύναμος ἀνίσταται ἐκ νεκρῶν, ἵνα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἀναστηθῆ ὁ παραπесῶν ἄνθρωπος καὶ συμβασιλεύσῃ μετὰ τοῦ Κυρίου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τούτου ἕνεκεν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ Ἀναστάντος Υἱοῦ τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι διακηρύττει πᾶσιν ἀνθρώποις, «*τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς*» (Ἐφεσ. 2, 17), ὅτι «*Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος*». Ἐν ἄλλοις λόγοις ὁ ἀρχαῖος οὗτος ὕμνος, ὅστις ἐκφράζει τὴν συνείδησιν τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, ἐστὶ τουταῦτὸ τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἀναστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἡ χαρμόσυτος ἀγγελία τῆς σωτηρίας τῶν βροτῶν. Διό, Παῦλος ὁ οὐρανοβάμων ὁμολογεῖ περιτράνωσ ὅτι «*Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ἡμῶν*» (Κορ. Α' 15, 16-17). Ὁμως «*Νυνὶ δὲ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο*» (Κορ. Α' 15, 20).

Πάντες οὖν οἱ εἰς Αὐτὸν πεπιστευκότες, δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Ἀναστάντι ἄδοντες, ὅση ἡμῖν δύναμις, ἀγαλλομένη καρδίᾳ καὶ χεῖλεσιν εὐφροσύνοις· «*χθὲς συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθὲς· αὐτὸς μὲ συνδόξασον, Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου*».

Αὐτῆς τῆς Βασιλείας, ἐν ἣ βασιλεύει ἡ ἀγάπη, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα, τηλαυγῆς καὶ φαεσφόρος εἰκὼν καὶ πρόγευσίς ἐστίν, ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἧς μέλη καὶ Ποιμένες Χάριτι θείᾳ ἐσμέν, καὶ δι' ἧς ἐλπίζομεν σωτηρίας τυχεῖν τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Ἄλλ' ἐὰν στρέψωμεν τὰ βλέμματα ἡμῶν εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον, οὐχὶ σπανίως, θλίψις καταλαμβάνει ἡμᾶς, ὀρῶντες ὅτι ὁ ἄνθρωπος διαπράττει πᾶν τὸ ἐφικτὸν διὰ νὰ ἐκδιώξῃ τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς βιοτῆς του καὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Πρόσφατον παράδειγμα ὁ ὀλέθριος πόλεμος μεταξὺ ὁμοδόξων ἐν Εὐρασίᾳ χωρῶν. Χιλιάδες ἀνθρώπων ἀπώλοντο· γονεῖς ἐθρήνησαν τὸν θάνατον τέκνων των καὶ τὰνάπαλιν· πρόσφυγες ἀναρίθμητοι ἀπεμακρύνθησαν τῶν ἐστιῶν των, ζωτικαὶ ὑποδομαὶ ἐπλήγησαν καὶ μνημεῖα τέχνης καὶ πολιτισμοῦ κατεστράφησαν. Πόνος, ἄλγος, ὀδύνη πολλή, ἐπαναφορὰ τῆς τοῦ Κάιν ἀδελφοκτονίας. Ὁμως παρὰ τὰς πολυειδεῖς συμφοράς, τὰς

εύρουςας ἡμᾶς σφόδρα, οὐκ ἀπόλλυμεν τὴν ἐλπίδα ἡμῶν· διότι ὁ Ἄναστας Κύριός ἐστιν ἡ βεβαία ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς.

Οἶδαμεν δὲ πάνυ καλῶς ὅτι ὅσον περισσότερο προσανατολίζεται ὁ ἄνθρωπος πρὸς Αὐτόν, τόσον ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ τὸν ἐπισκιάζει καὶ τὸν καθιστᾷ ἄγγελον εἰρήνης, ἐν ᾧ ἀναπαύεται καὶ γαληνεύει ὁ συνάνθρωπος.

Διό, ἔτι καὶ ἔτι δεηθῶμεν τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ ὅπως ἐν παντὶ καιρῷ ἀναδεικνύῃ ἐργάτας τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, ἀξίους τῆς κλήσεως αὐτῶν, πρὸς τὸ δύνασθαι αὐτοὺς κηρῦσσειν ἐν ἀληθείᾳ, ἔργοις τε καὶ λόγοις, τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας, δι' οὗ συντελεῖται ἡ μεταμόρφωσις, ἡ ἀρμονικὴ συνύπαρξις, ἡ δικαιοσύνη, ὁ ἐξαγιασμός καὶ ἡ ἀπολύτρωσις τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅθεν ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει, συνδεδεμένοι τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης μετὰ τῆς Ὑμετέρας λῖαν ἡμῖν ἀγαπητῆς καὶ ἀξιοθέου Σεπτῆς Κορυφῆς, περιπτυσσόμεθα Αὐτὴν ἀσπασμῷ πασχαλίῳ, εὐχόμενοι ἐκ μέσης καρδίας ὅπως ὁ ἐκ νεκρῶν Ἄναστας Κύριος Ἰησοῦς ὁδηγῇ καὶ ἐπιρρωννύῃ Ὑμᾶς εἰς ἐξακολούθησιν καὶ διάπραξιν ἔργων θεοφιλῶν καὶ θεαρέστων, «*ἵνα ὁ λόγος τοῦ Κυρίου τρέχη καὶ δοξάζεται*» (Θεσ. Β' 3, 1) δι' Ὑμῶν.

Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις καὶ αὐθις κατασπαζόμενοι τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα φιλήματι ἐορτίῳ ἐν Κυρίῳ Ἀναστάντι διατελοῦμεν μετὰ πολλῆς φιλαδελφίας καὶ τιμῆς ἰδιαζούσης.

Τῆς Ὑμετέρας Σεπτῆς Κορυφῆς ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὄλως πρόθυμος.